

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/141/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912010926
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6912010926.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavoj Sendeckého, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. januára 2014, prejednal odvolanie obžalovaného Y. F., proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota z 24.10.2013, sp.zn. 3T 266/2012 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Y. F. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa po povolení obnovy konania vo výroku o treste v rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo 17.01.2013, sp.zn. 3T 266/2012 povolil obnovu konania, pritom predmetným rozsudkom bol obžalovaný uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák., prihliadal aj k uznanej vine rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota z 20.12.2012 sp.zn. 3T 252/12, výrok ktorého bol predmetným rozsudkom zrušený a napadnutým rozsudkom bol obžalovanému ukladaný súhrnný trest, teda prihliadal aj na skutok kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1,3 písm. b) Tr. zák. Takýto súhrnný trest bol obžalovanému vymieraný v dĺžke sedem rokov a pre výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, za aplikácie asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v pôvodnom znení podľa Trestného zákona.

Napadnutým rozsudkom bol obžalovanému uložený trest v zhodnej výmere, a to sedem rokov a pre výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák. uložil obžalovanému ochranné protialkoholické liečenie formou ústavnou a rozhodol aj vo výroku o náhrade škody o povinnosti nahradiť poškodenej strane škodu v sume 760,52 Eur.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podal obžalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku v celom rozsahu, pretože tento považuje za zmätočný a nepreskúmateľný a tiež nezákonný. Súd sa nezaoberal v časti trest zadováženými dôkazmi, odôvodnenie rozsudku je nepresvedčivé a prieči sa nálezu Ústavného súdu SR z 28.11.2012 sp.zn. ÚS 106/2011.

Na verejnom zasadnutí prostredníctvom svojho obhajcu v záverečnom návrhu doplnil toto odvolanie v tom smere, že bol porušený zákon už uznesením OS Rimavská Sobota z 22.08.2013 sp.zn. 4Nt 5/2013, ktorým bola povolená obnova konania, a to len v časti výroku o treste, hoci obžalovaný, resp. odsúdený sa domáhal povolenia obnovy konania v celom rozsahu, teda aj vo výroku o vine obžalovaného. Súd mal prihliadať pri rozhodovaní o treste aj na súčasné hodnotenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného a tiež, že poškodenej v predmetnej veci pri skutku 1/ odsúdeného navštevuje vo výkone trestu, resp. písala list, ktorým uznáva, že krivo svedčila v pôvodnom konaní proti obžalovanému.

Krajský súd na základe odvolania obžalovaného preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku a konanie rozsudku predchádzajúce a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Vzhľadom na uvedený rozsah preskúmania predmetnej veci v zmysle povolenej obnovy konania vo výroku o treste pôvodného rozsudku, súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného ako aj ďalšími dôkazmi, ktoré mohli mať vplyv na rozsudok v časti, kde bola povolená obnova konania Okresného súdu Rimavská Sobota, aj čiastočne obhajobe obžalovaného, že súd prvého stupňa sa dôsledne nevysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku s rozsudkom, pretože viac menej polemizoval o tom, či pôvodne uložený trest je primeraný a neprimeraný a dôsledne sa nezaoberal otázkami, ktoré skutočne mali vplyv na rozhodnutie v zmysle napadnutého rozsudku, hlavne teda vo výroku o treste.

Odvolací súd v prvom rade musí konštatovať, že námietka obžalovaného o nezákonnosti uznesenia o povolení obnovy konania je v tomto štádiu konania bezpredmetná, pretože uznesenie je právoplatné a na jeho základe bolo možné vykonať nové dokazovanie len v takom rozsahu ako bola povolená obnova konania, čo na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa skutočne aj vykonal.

Vychádzajúc zo súčasnej dôkaznej situácie a podmienok pre ukladanie trestu odvolací súd prehodnotil tieto skutočnosti v zmysle ust. § 34 ods. 1,4 Tr. zák. a stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že uložený trest zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám.

V prvom rade treba zdôrazniť tú skutočnosť, že obžalovaný v pôvodnom konaní sa na hlavnom pojednávaní k spáchaniu predmetnej trestnej činnosti v plnom rozsahu priznal, v tomto smere uznal vinu a spáchania predmetnej trestnej činnosti, v dôsledku čoho bolo podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijaté vyhlásenie obžalovaného a bolo vykonané dokazovanie len v ostatnej časti, teda nevzťahujúce sa na predmetné skutky a uznanú vinu obžalovanému, dokazovanie bolo vykonané len vo vzťahu k výroku o treste, výroku o ochrannom opatrení a náhrade škody. V ďalšom treba uviesť, že obžalovaný sa hneď na hlavnom pojednávaní vzdal práva podať odvolanie a rozsudok sa stal právoplatným po vyhlásení 17.01.2013. V tomto smere treba uviesť, že na základe týchto skutočností bol vypracovaný rozsudok v zmysle § 172 ods. 2 Tr. por., zjednodušený, neobsahuje odôvodnenie, lebo po vyhlásení rozsudku sa prokurátor a obžalovaný vzdali opravného prostriedku.

K tomuto obžalovaný sa vyjadroval na hlavnom pojednávaní, že sa priznal ku skutkom a k trestnej činnosti len preto, že sa bál, aby nedostal trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov, ktorý mu hrozil a v skutočnosti sa necíti byť vinným.

Treba zdôrazniť, že odvolací súd nemohol preskúmať výrok o vine nielen preto, že odsúdený sa priznal v pôvodnom konaní k spáchaniu predmetných skutkov a trestných činov, ale hlavne preto, že obnova konania sa vzťahovala na ostatné časti, s výnimkou výroku o vine, vrátane právneho posúdenia predmetných skutkov.

V prvom rade musel odvolací súd vychádzať z nálezů Ústavného súdu SR, uverejneného v Zbierke zákonov pod číslom 428/2012 Zb., ktorým sa zmenilo pôvodné znenie ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. o tzv. asperačnej zásade, keď sa vypustila časť tohto ustanovenia ukladajúca súdu povinnosť obžalovanému ukladať trest odňatia slobody nad hornou polovicou zvýšenej trestnej sadzby. Je teda treba uviesť, že ostatné podmienky ust. § 41 ods. 2 sa nezmenili a pre prípad tam stanovených podmienok sa ukladá trest odňatia slobody v zákonom stanovenej trestnej sadzbe, pokiaľ nie sú aplikované zmierňujúce ustanovenia umožňujúce ukladať trest pod dolnú hranicu takejto trestnej sadzby.

V prípade obžalovaného v prvom rade nebola zistená taká skutočnosť, ktorá by odôvodňovala ukladanie trestu odňatia slobody u obžalovaného pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ktorá v danom prípade za najprísnejších z trestných činov, a to zločin podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., stanovuje trest odňatia slobody vo výmere sedem až pätnásť rokov odňatia slobody a súd prvého stupňa uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici tejto trestnej sadzby. Odvolací súd musí konštatovať, že odsúdenému bol ukladaný trest odňatia slobody prakticky za jeden zločin a dva prečiny, prihliadajúc na skutočnosti a uznanú vinu pri ukladaní súhrnného trestu, teda ide o zločin podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., ale zároveň aj za dva prečiny, a to podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. a § 207 ods. 1,3 písm. b) Tr. zák. z viny uznanej

rozsudkom Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp.zn. 3T 252/12, ktorý bol zrušený vo výroku o treste pri ukladaní súhrnného trestu.

Nemožno prehliadnuť za závažnosť trestnej činnosti, hlavne pokiaľ ide o zločin a potom na priťažujúcu okolnosť, ktorú súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku ani nebral v úvahu, že obžalovaný sa dopustil viacerých trestných činov a teda mala byť aplikovaná aj priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., uznanie priťažujúcej okolnosti, že v minulosti bol potrestaný, resp. odsúdený je namieste. Za týchto okolností malo byť aplikované ust. § 38 ods. 2,4 Tr. por., ktorým sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby z najprísnejších trestných činov o jednu tretinu a dolnou hranicou by bola výmera trestu 9 rokov a 8 mesiacov odňatia slobody. V neprospech obžalovaného však odvolanie nebolo podané, preto aj odvolací súd mohol vychádzať z trestnej sadzby základnej pri ust. § 208 ods. 2 Tr. por., a to v rozmedzí 7 rokov až 15 rokov, pri uznanej rovnovážnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. V danom prípade sa však zvyšovala horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu z dôvodov ust. § 41 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého

ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov,

teda horná hranica sa zvyšovala na 20 rokov odňatia slobody. Pri takomto rozpätí trestnej sadzby a s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, závažnosť spáchania predmetných skutkov, hlavne zločinu, ale aj spáchania viacerých trestných činov napriek tomu, že odsúdený bol v minulosti súdne potrestaný, odvolací súd nebral v úvahu predchádzajúce odsúdenie, pretože tieto odsúdenia sú zahladené, resp. pozerá sa na obžalovaného ako netrestaného, s výnimkou potrestania trestom odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov odňatia slobody, ktorý vykonal v I. NVS v roku 2003, ale na druhej strane mu bol ukladaný nepodmienečný trest odňatia slobody aj rozsudkom z 27.02.2004 sp.zn. 1T 23/04, a to vo výmere jedného roka, ktorý vykonal v II. NVS 28.01.2005, pretože bol podmienene z výkonu tohto trestu odňatia slobody prepustený, ale v skúšobnej dobe sa osvedčil. Ide o rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 1T 23/04. Ďalej je tu trestný rozkaz sp.zn. 4T 109/06, ktorým bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere osem mesiacov so zaradením do II. NVS, ktorý vykonal 14.11.2007. Tieto skutočnosti odvolací súd nemohol prehliadnuť, na rozdiel od zahladených trestov tak, ako ich nemohol prehliadnuť ani súd prvého stupňa a bol dôvod na aplikáciu ust. § 37 písm. m) Tr. zák. Obžalovanému poľahčuje jedine skutočnosť, že sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti, na hlavnom pojednávaní uznal svoju vinu a svoje konanie oľutoval.

S prihliadnutím hlavne na tieto skutočnosti odvolací súd musí konštatovať, že iný druh trestu ako trest odňatia slobody u odsúdeného neprichádza zjavne v úvahu, ako aj uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, napriek tvrdeniu o zmene dôkaznej situácii zo strany obžalovaného, že vedie riadny život, resp. sa správa slušne počas výkonu trestu odňatia slobody a tiež poukazujúc na nález Ústavného súdu, ktorý mení podmienky pre ukládanie trestu. Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa nezistil žiadnu zákonnú okolnosť, ktorá by odôvodňovala uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, v tomto prípade za zločin podľa § 208 ods. 2 Tr. zák. pod spodnou hranicou základnej trestnej sadzby vo výmere siedmich rokov.

Tieto skutočnosti viedli odvolací súd k nespornému záveru, že uložený trest súdom prvého stupňa ako aj ostatné výroky sú zákonné, vrátane konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, a preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.